

anbragt den andetsteds, kan Sagen ind-
 ankes for Overværgeraadet, men hvad kan
 Overværgeraadet i København egentlig
 dømme om den Sag? Det vil jo som Re-
 gel kunne ventes at blive ved Skolekom-
 missionens Afgørelse. Jeg antager, at det
 Overværgeraad, der skal dømme om, hvor-
 vidt en Dreng har udvist saa betydelig
 Dovenskab, at det af den Grund er nød-
 vendigt at tage ham fra Hjemmet eller
 Skolen, eller om en betydelig Dovenskab
 har været ham tilregnelig, vil erklære sig
 fallit, det kan nemlig ingen Mening have
 derom. Jeg gad vide, om man her i Rigs-
 dagen, da man gennemførte Skoleloven af
 1899, vilde have givet § 2, som handler
 om Mulktbestemmelser og Straf for Skole-
 forsømmelser en saadan Udvidelse i Ret-
 ning af Tvang som den, der her forelig-
 ger Forslag om. Jeg tillader mig i høj
 Grad at betvivle det. Jeg er altsaa mod
 disse Bestemmelser rent principielt, og jeg
 er imod dem ogsaa af den Grund, at jeg
 frygter for, at de ville gøre den modsatte
 Virkning af den tilsigtede. Hvad Betyd-
 ning har det ikke for et Skolebarn, der
 bliver taget bort fra Skolen og Hjemmet
 i et halvt Aar og anbragt et andet Sted,
 ligesom man ellers anbringer en Forbyrder
 i en Straffeanstalt. Hvad vil et saadant
 Barn ikke være udsat for, naar det kom-
 mer tilbage til Skolen og bliver spurgt
 om, hvordan det har haft det, hvor det har
 været henne i den Tid, det har været
 borte. Jeg tror, at den Paragraf, der gi-
 ver Skolekommissionen den her omhand-
 lede Myndighed, burde have været helt
 udeladt, men i hvert Fald vil jeg insistere
 paa, at Bestemmelsen om Skoleforsømmel-
 serne og den betydelige Dovenskab, som
 skal være Barnet selv tilregnelig, maa ud-
 gaa. Det er derfor, jeg tillader mig at
 anbefale Ændringsforslaget.

Pagh: Med Hensyn til Udredelsen af
 de Udgifter, som nærværende Lov vil for-
 volde, bestemmer Lovforslagets § 44, at
 Omkostningerne ved den foreløbige An-
 bringelse af Børn og Udgifterne ved nogle
 andre Foranstaltninger alene skulle bæres
 af vedkommende Opholdskommune. Et
 Mindretal, hvortil jeg hører, mener, at
 dette ikke alene vil være en Ubillighed
 mod Opholdskommunen, men at Bestem-
 melsen ogsaa vil virke modsat Lovens Hen-
 sigt, som dog vel maa være, at de Børn,
 der omhandles i Lovforslaget, snarest mul-
 ligt komme under en passende Behandling.
 Det kunde nemlig tænkes, at man, naar
 der blev Tale om Anbringelse af saa-

danne Børn, i adskillige Kommuner vilde
 sige: Det er noget, som vi meget godt
 kunne spare, thi vi skulle jo betale det
 selv. Lad os vente, til den Familie er
 rejst bort fra Kommunen, lad os ikke
 foreløbig beskæftige os med det. Mindre-
 tallet kan slet ikke forstaa, hvorfor man
 med Hensyn til disse Udgifters Udredelse
 vil fravige den Regel, der er fastsat i
 Loven om Udgifterne ved Fattigvæsenet.
 I Fattigloven opstilles jo som almindelig
 Regel, at Opholdskommunen afholder $\frac{1}{4}$
 og Forsørgelseskommunen $\frac{3}{4}$ af Udgif-
 terne. Mindretallet har nu her stillet et
 Forslag under Nr. 48, gaaende ud paa, at
 de i Lovforslagets § 44 omhandlede Ud-
 gifter skulle udredes henholdsvis med $\frac{1}{4}$
 af Opholdskommunen og $\frac{3}{4}$ af Forsørgel-
 seskommunen, ganske i Overensstemmelse
 med den Regel, der er fastsat i § 45 i
 Lov om det offentlige Fattigvæsen. Jeg
 skal tillade mig paa Mindretallets Vegne
 at anbefale det høje Ting at stemme for
 denne Ændring.

la Cour: Ved 1ste Behandling næv-
 nede jeg, at denne Lov muligvis i de smaa
 Kommuner kunde komme til at foraarsage
 en vis Frygt. Det er ikke ualmindeligt, at
 Staten paatager sig en Del af de Udgifter,
 som man tidligere lod Kommunen udrede,
 som man lod den være ene om at bære.
 Jeg kan ikke se, at der her er Grund til,
 at Staten skal slippe med at betale det
 halve, hvad den gør ved somme andre
 kommunale Udgifter, der tidligere hvilede
 ene og alene paa Kommunerne; thi siden
 den ny Skattereform er vedtagen, er det
 jo faktisk, at navnlig de smaa, i økono-
 misk Henseende slet stillede Kommuner
 have faaet en mindre Skatteevne, end de
 havde tidligere. Vi vide, at før Skatte-
 reformen hidrørte Statsindtægterne hoved-
 sagselig fra Skatterne paa de faste Ejendomme
 og fra de store Toldskatter, og
 Kommunen oppebar ogsaa Skat af de faste
 Ejendomme, samtidig med, at den kunde
 foretage en Udskrivning paa Indtægt, For-
 mue og Lejlighed; naar der her stod Lej-
 lighed, saa gjaldt dette dog kun Købstæ-
 derne og Landkommunerne, og „Lejlighed“
 maatte hovedsagselig betragtes som et Ud-
 tryk for, hvad Slags Indtægt vedkommende
 havde, selvfølgelig i anden Linie ogsaa for,
 hvor stor Indtægten var.

Ved den Skattereform, vi fik, skrabede
 man Bunden temmelig nær, idet man gik
 til at sige, at al Indtægt over 600 Kr. paa
 Landet, over 700 Kr. i Købstæderne og
 over 800 Kr. i København skulde svare